

Езотеричното тълкуване на Пинокио

превод: Диана; редактирал: *Invisible World*; източник: www.vigilantcitizen.com

28-ми Дек., 2009 г.

Създаден през 1940 г., „Пинокио“ е класика на Дисни, която все още се цени от малки и големи по цял свят. Историята на дървената марионетка, обаче, крие в себе си голям духовен символ, базиран на езотеричните доктрини, които много рядко се обсъжда. Ще разгледаме източниците на това анимирано приключение, както и скритото му значение.

За първи път гледах „Пинокио“ като дете на видео касета с лошо качество, заедно с малкият брат, докато ядохме Fugee-O (Fugee-O – марка бисквити на Kraft Foods). Наслаждавах се на приятната песничка на щурчето Джимини. Но се ужасявах от Кочияша и не харесвах особено подводната част. Доскоро това беше почти всичко, което си спомнях от тази класика на Дисни. През една ленива неделна вечер, попаднах на „цифрово преработена версия“ на филма по телевизията и го гледах „заради старото време“. Това, което се предполагаше, че ще бъде забавно пътуване в долината на спомените, се превърна в шокиращо откритие: Пинокио се оказа един от най-дълбоките филми, които някога бях гледал. Можеше ли това да е един огромен символ на

духовността и модерното общество? Дали наистина долових загатване за просвещение в окултни Мистерии? Веднага започнах да разучавам произхода на „Пинокио“ и всичките ми теории щедро се потвърдиха.

Излишно е да казвам, че филмът днес е главен елемент от културата. Колко хора НЕ са гледали филма? От друга страна, колко хора са наясно с истинското, със скритото му значение? Зад историята на куклата, която се опитва да стане добро момче, стои потайна духовна история, която се корени в Тайнственото училище по Окултизъм. През очите на посветен, детската история за това да „бъдеш добър“, изпълнена с уроци как „не трябва да се лъже“, се превръща в търсене на мъдрост и духовно просвещение от човек. Грубо откровените коментари на Пинокио обрисуват жестоката картина на модерния свят и може би предвиждат начин да се избегнат капаните му. Чрез думите на автора и литературните препратки, човек може да разбере скритото гностично значение на Пинокио.

Корените на Пинокио

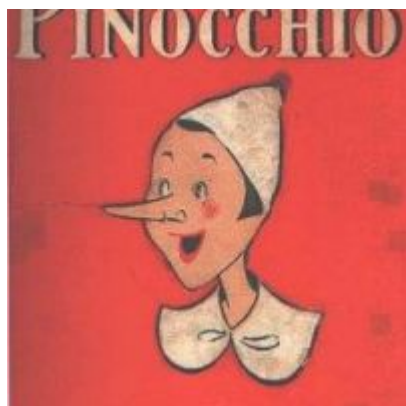

Карло Лоренцини, известен още като Карло Колоди

„Пинокио“ е написан от Карло Лоренцини (известен под псевдонима Карло Колоди) между 1881 и 1883 г. в Италия. Лоренцини започва писателската си кариера във вестници (*Il Lampione* и *Il Fanfulla*), където често пъти използва сатира, за да изрази политическите виждания. През 1875 г., навлиза в света на детската литература и я използва, за да предаде политическите си убеждения. Например, сериите *Giannettino* често са се отнасяли за обединението на Италия.

„Лоренцини е бил очарован от идеята да използва дружелюбни,

нечестни герои като начин да изрази собствените си убеждения чрез алегория. През 1880 г., той започва да пише „Storia di un burattino” („Историята на една кукла”), наречена още „Le Avventure di Pinocchio” („Приключенията на Пинокио”), която се публикува седмично в *Il Giornale dei Bambini* (първият италиански вестник за деца).”

„Приключенията на Пинокио”, приказка, описваща приключенията на кукла, непреклонна в търсенето си да се превърне в истинско момче, била публикувана през 1883 г.

Творчеството на Лоренцини не е само политическо. Творбите му и особено „Приключенията на Пинокио” съдържат голям брой метафизични гледни точки, които често се пропускат от съвременния читател. За пълното разбиране на дълбочината на работата на Лоренцини е важен един факт, а именно, че той активен масон – свободен зидар. В есе, озаглавено „Pinocchio, mio Fratello” (Пинокио, Братко мой), италианския свободен масон Джовани Малеволти описва Масонското минало на Лоренцини:

„Просвещението на Карло Колоди в свободното зидарство, дори и да не може да бъде намерен официален документ за това, е всеобщо признато и към това често пъти са се отнасяли Алдо Мола, не масон, който често е определян като официален историк на Свободните зидари, е описал, при това с голяма увереност, просвещението на писателя. Събития в живота на Колоди като че ли допълнително потвърждават тази теза: 1848 г. – написва книга, озаглавена „Il Lampione” (Фарът), който, както казва Лоренцини, „осветлява всички, които се лутат в мрак”; той също така се смята за „страстен последовател на Маџини” (именит италиански масон от свободните зидари и революционер). Той също счита себе си за страстен последовател на Маџини” (виден италиански масон и революционер).”

Колоди може да бъде открит и в този документ, публикуван от Великата Ложа на Цяла Англия, описващ известни Свободни зидари.

Малеволти продължава:

„Има два начина да прочетеш „Приключенията на Пинокио”. Първият е този, който аз бих нарекъл „непосветен”, в който читателят, най-често дете, научава за злополуките на дървената кукла. Вторият е четене от масонска гледна точка. Тук тежкия символизъм завършва без да замести простият линеен разказ на събитията.” – Джовани Малеволти, *Pinocchio, mio Fratello* (свободен превод).

Лоренцини написва Пинокио като следва дългата традиция на загадъчни текстове: разказ на обикновена история, която да се хареса на широките маси, но със скрит смисъл, запазен за тези, които „знаят”.

Анализ на филма

Има доста разлики между книгата на Колоди и филма на Дисни. Историята е опростена и Пинокио е превърнат по-скоро в невинен, безгрижен персонаж, а не в инат и неблагодарен единак, какъвто е в оригиналната книга. Все пак всички основни елементи присъстват във филмовата адаптация, както и скритото послание.

Създаването

Филмът започва с Джемето, италиански дърворезбар, който превръща парче дърво в кукла. Той ѝ придава човешки черти, но все пак остава безжизнена кукла. Джемето е по някакъв начин Създател

(Демииург) на Вселената на Платон и Гностиците (при гностиците – творец, създател на света; при платониците – върховен разум, творческа сила). Думата „Demiurge“, буквално преведена от гръцки, означава „създател, занаятчия или майстор“. Във философската терминология, „Демииург“ е „малък Бог“ на материалния свят – този, който създава несъвършени същества, които са подложени на капаните на материалния живот. Къщата на Джемето е пълна с резбовани от него часовници, които, както знаете, се използват, за да измерват времето – едно от големите ограничения във физичен план.

„От цялостната божествена мощ е индивидуализиран „създателя“ – безсмъртния смъртен, на когото дължим физическото си съществуване, както и страданията, през които трябва да преминем

по време на това съществуване“ – Манли Хол, Тайните учения на всички времена.

Джемето е създал прекрасно изглеждаща марионетка, но осъзнава, че има нужда от помощта на „Великия Бог“, който да даде на Пинокио божествената искра, необходима, за да се превърне в „истинско момче“ или съгласно езотеричната терминология – в просветлен човек. И така, какво прави той? Той „си пожелава на една звезда“. Той моли „Великия Бог“ (Великия Архитект на Масоните) да изпълни Пинокио с малко от божествената си същност.

Дали това не е Сириус – ярката звезда на свободните зидари?

Тогава, „Синята фея“, представителка на Великия Бог, слиза на земята, за да даде на Пинокио искра от Всеобхватния Ум, от „Разума“ на Гностиците.

„Християните гностици твърдят, че спасението на човечеството се е постигнало чрез предаването на Разума (Всеобхватния Ум), който е велико духовно същество, по-висшо от „Създател“ и който, навлизайки в човека, дава съзнателно безсмъртие на творенията на „Създателя“ - Ibid.

Феята дава на Пинокио дарбата на живота и свободната воля. Въпреки че е жив, той все още не е „истинско момче“. Тайнствените училища учат, че истинския живот започва само след просветление. Всичко, случило се преди това, не е нищо друго, освен бавно разпадане. Когато Пинокио пита „Аз истинско момче ли съм?“, Феята отговаря „Не, Пинокио. Изпълнението на желанието на Джемето, зависи изцяло от теб. Докажи, че си смел, честен и щедър и някой ден ще бъдеш истинско момче“.

Темата за самоувереността и самоусъвършенстването е силно вдъхновена от Гностични/Масонски учения: духовното спасение е нещо, което трябва да бъде заслужено чрез самодисциплина, самопознание и силна воля. Масоните символизират този процес с алегория на Грубия и Перфектен дялан камък.

„В теоретичното свободно зидарство, грубия облицовъчен камък е символ на непосветения Свободен зидар, преди да открие просветлението. Перфектният дялан камък е символ на Свободния зидар, който чрез Масонско образование, работи, за да постигне почтен живот и усърдно се стреми да получи Просветление. В степен „Калфа“ (Fellowcraft), виждаме използването на Грубия и Перфектния камък. Това, което следва да се научи тук е, че чрез способите на образованието и постигането на познание, човек може да подобри състоянието на духовното си и морално съществуване. Както и човека, всеки Груб Камък започва като несъвършен камък. С образование, обработка и братска любов, човек се

оформя като създание, което е изпитано от чистата добродетел и заобградено от обхвата на границите си, дадени ни от нашия Създател.” – Масонска Образователна Ложа.

По същия начин, по който Масоните представят процеса на просветление чрез превръщането на грубия камък в гладък, Пинокио започва пътуването си като грубо парче дърво и търси начин да изглажда ръбовете си, докато се превърне в истинско момче. Но нищо не му е подадено наготово. Трябва да протече вътрешен алхимичен процес, който да го направи достоен за просветление. Той трябва да премине през живота, да се бори с изкушенията му и използвайки съвестта си (олицетворена от Щурчето Джимини), трябва да намери правилния път. Първата стъпка е да отиде на училище (символ на познанието). След това, изкушенията на живота, бързо започват да пресичат пътя му.

Изкушението за слава и богатство

На път за училище, Пинокио е спрял от лисицата Фоулфелюу (име, което не вдъхва особено доверие – foul – англ., „нечестен” и fellow – „другар”, „събрат”) и Котката Гидиън, които го примамват към „лесния начин за успех”. Въпреки предупреждението на съвестта му, марионетката последва съмнителните герои и така е продаден на Стромболи – войнствения организатор на куклени шоута.

По време на изпълнението си, Пинокио е запознат с придобивките от „лесния начин”: слава, богатство и дори секси женски кукли.

Въпреки това, Пинокио бързо научава високата цена на този привиден успех: той не може да се върне и да види баща си (Създателя), парите, които печели са единствено за Стромболи – „дресьора” му и той вижда

каква ще бъде съдбата му когато остарее.

Твърде зловещо описание на шоубизнеса, нали? Той всъщност не е нищо повече от... кукла. След като вижда истинската същност на „лесния начин”, Пинокио осъзнава печалното състояние, в което се намира. Той е затворен в клетка като животно и е оставен на милостта на жесток кукловод. Той е подведен към това да продаде душата си.

Тогава Пинокио си връща съвестта (Щурчето Джимини) и се опитва да избяга. Но и цялата добросъвестност на света не могат да го спасят – Щурчето не може да отвори катинара. Нищо друго, освен божествена намеса не би могла да го спаси, но не и преди да бъде честен с Феята (божия пратеник) и най-вече – честен към себе си.

Изкушението на светските наслади

Отново в правия път, Пинокио отново е спрял от Лисицата Фоулфелю, която го примамва да отиде в „Острова на насладата” – място, без училище (познание) и закони (морал). Децата могат да ядат, пият, пушат, бият и унищожават каквото и когато си поискат, всичко това под зоркия поглед на Кочияша.

Островът на насладата е метафора за „скверен живот”, характеризиращ се с невежество, търсене на постоянно удоволствие и задоволяване на най-низшите импулси. Кочияшът поощрява това поведение, защото знае, че това е перфектния метод за създаване на роби. Момчетата, които напълно са се отдали на този глупав начин на живот се

превръщат в магарета и са експлоатирани от Кочияша да работят в мина. Още едно доста грубо обрисувание, този път на масите от невежи.

Пинокио и той започва да се превръща в магаре. В езотерични термини – той е по-близо до материалната си същност, представена чрез това инато животно, отколкото до духовното си АЗ. Тази част от историята е литературно отнасяне към *Метаморфозите на златното магаре*, *The Metamorphoses of Golden Ass* на Апулей – класическа творба, изучавана в училищата по мистерии, каквото е свободното зидарство.

Метаморфози описва приключенията на Лусий, който е изкушен от чудесата на магията и заради глупостта си се превръща в магаре. Това води до дълго и трудно пътуване, като накрая той е спасен от Изида и се присъединява към нейния Мистериозен култ.

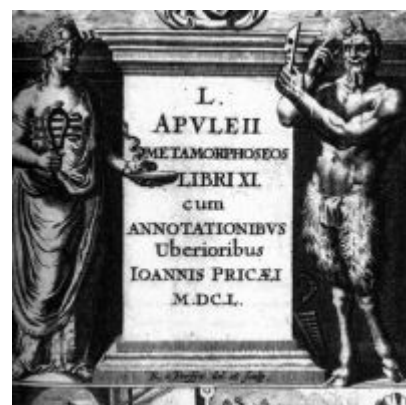

Тази история много наподобява на Пинокио – по сюжет, по духовен символизъм и темата си за окултно посвещение.

Пинокио отново възвръща съвестта си, избягва от затвора на скверния живот и от Острова на Насладата.

Посвещението

Пинокио се завръща у дома, за да се събере с баща си, но намира къщата празна. Той научава, че Джемето е бил погълнат от огромен кит. Тогава куклата скача във водата и се оставя на кита да го погълне, за да намери своя Създател. Това е финалното му просветление, в което той трябва да избяга от тъмнината на невежия живот (символизиран от утробата на огромния кит) и да получи духовна светлина.

Още веднъж, Карло Колоди е бил вдъхновен от класическа история на духовно просвещение: Книгата за Йона. Срещана в християнството, исляма и юдаизма, „Йона и кита” е книга, която се чете и в училищата по мистерии.

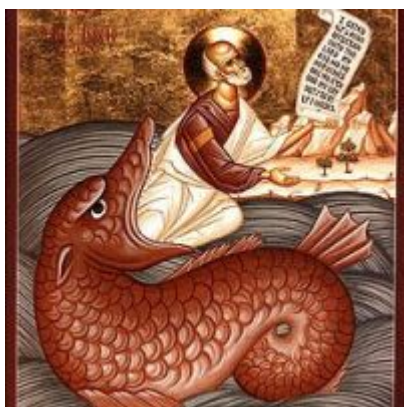
„Йона е главен герой в „Книгата за Йона”. Накаран от Господ да отиде в град Ниневия, за да пророкува срещу него, защото „техният голям грях се разкрива пред мен”, Йона се стреми вместо да направи това, да избяга от „присъствието на Господ” като отива в Яфа и отплава за Тарсис. Издига се страхотна буря и моряците, осъзнавайки че това не е обикновена буря, хвърлят жребий и разбират, че Йона е виновен. Йона се

съгласява с това и казва, че ако го хвърлят зад борд, бурята ще утихне. Моряците се опитват да стигнат до брега, но след като не успяват, се виждат принудени да хвърлят Йона. Веднага след падането на Йона в морето, бурята отшумява и водите се успокояват. Той е мистериозно спасен от огромна риба, изпратена от Господ, която го поглъща и той престоява в утробата ѝ три дни и три нощи (Йона 1:17). Във втора глава, докато се намира в голямата риба, в своето нещастие Йона се моли на Господ и се отдава на благодарствен молебен, като заявява и че ще изпълни това, което е обещал. Тогава Господ заповядва на рибата да повърне Йона.”

Йона след духовното си просветление

Манли Хол обяснява окултното значение на „Йона и кита”:

„Когато се използва като символ на злото, рибата представлява земята (нисшата природа на човек) и гробницата (гроба на Мистериите). Йона е стоял три дни в корема на „голямата риба”, както Иисус е бил три дни в гробницата. Няколко бащи на ранната църква смятат, че „кита”, който поглъща Йона е символ на Бог Отец, който когато нещастния пророк е изхвърлен зад борда, приема Йона в себе си, докато намери безопасно място. Историята на Йона е наистина една легенда за просветление в Мистериите, а „голямата риба” представлява тъмнината на невежеството, която поглъща човек когато той е изхвърлен зад борда на кораба (ражда се) в морето (живота).” – Манли Хол, *Тайните учения на всички времена*.

Йона излиза от кита със Словото Господне

Пинокио преминава през изпитанията на просветлението и излиза от мрака на невежеството. Той излиза от гробницата възкресен, също като Иисус Христос. Сега вече е „истинско момче”, просветлен човек, който е разкъсал оковите на материалния живот, за да прегърне по-висшата си същност. Щурчето Джимини получава голяма златна значка от Фейта, представляваща успеха на алхимичния процес на трансформиране на съвестта на Пинокио от груб метал в злато. „Тежката работа” е вече свършена. Какво остава да се направи? Откачено парти с акордеон, разбира се!

В заключение

Погледната през очите на просветен, историята на Пинокио вместо да бъде серия от случайни приключения, се превръща в дълбоко символна духовна алегория. Подробности от филма, които са привидно безсмислени, изведнъж разкриват езотерична истина или най-малкото прекалено откровен социален коментар. Вдъхновен от метафизични класики като „Метаморфози” и „Йона и кита”, авторът Карло Колоди написва модерна история за просветлението, което е най-важния аспект на Масонския живот. Въпреки че предаността на Уолт Дисни към Свободните зидари винаги е била обсъждана, самият избор на тази история за вторият анимационен филм, създаден от студиото, говори много. Много от добавените във филма символни детайли, показват прекрасно разбиране на скритото окултно значение на книгата на Колоди. Имайки предвид многобройните преиздавания на „Пинокио” и успехът му по света, бихме могли да кажем, че целият свят е станал свидетел на неговото просветление, но много малко хора са го разбрали напълно.

Съпоставена с останалите статии в този сайт (www.vigilantcitizen.com), които разкриват доста зловещи значения, историята на Пинокио е пример за една по-благородна страна на окултните техники. Борбата за достигане на по-висше ниво на духовност чрез самоусъвършенстване е универсална тема в повечето религии. И все пак Пинокио си остава типично Масонски и разкрива философския произход на тези, които контролират масовите медии.